

D ů v o d y:

Rekursní soud shledal, že uplatňovaného důvodu § 471 čís. 4 c. s. ř. tu není, a správně tedy jeho rozhodnutí, vynesené takto in merito, je zamítavé, nikoli jak se samo vyjadřuje, odmítavé, avšak předpis § 519 čís. 1 c. ř. s. má na mysli podle plenárního zdejšího usnesení ze dne 30. prosince 1927, pres. 227/27 čís. sb. 7671 usnesení zamítavé a jest proto dovolací rekurs přípustným. Avšak není opodstatněn. Zmeškání tu bylo, to sám stěžovatel doznává, míní však, že nemá jiného prostředku, by čelil tvrzené nevěře odpůrkyně, která ji ovšem popírá, líčíc věc jinak. Avšak v tom se mýlí. Ovšem nelze, je-li tu takové zklamání jeho důvěry, jak on tvrdí, že se totiž smířili a odpůrkyně prohlásila, že od žaloby upouští a že se dohodli, že žalovaný žalobní odpověď nepodá a žalobkyně že v žalobě pokračovati nebude a řízení o ní neobnoví — nechati ho bez pomoci, avšak správným prostředkem není odvolání z rozsudku pro zmeškání, nýbrž žaloba z obmyslnosti, actio doli z § 1295 druhý odstavec obč. zák., která bude zníti na obnovení předešlého stavu podle § 1323 obč. zák. a tudíž zrušení rozsudku pro zmeškání dolosně (proti úmluvě) vymoženého.

Čís. 8211.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Zmatečností ve smyslu § 16 nesp. říz. jest zmatečnost ve smyslu civilního soudního řádu. K ní i v nesporném řízení jest přihlížeti z úřadu.

Jde o zmatečnost, byla-li rozluka povolena proti manželu, jehož pobyt byl neznám, aniž bylo postupováno podle obdoby §§ 115—117 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1928, R II 248/28.)

Na základě rozsudku, jímž bylo manželství rozvedeno od stolu a lože z viny žalované manželky, domáhal se manžel povolení rozluky. O b a n i ž š í s o u d y rozluku povolily, N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením jako zmatečné a uložil prvému soudu, by o žádosti navrhovatele za rozluku manželství provedl zákonné řízení a pak znova rozhodl.

D ů v o d y:

Mluví-li § 16 nesp. říz. o zmatečnosti, míní tím, jak praxe neuchylně uznává, zmatečnost ve smyslu civilního soudního řádu, tedy jeho § 477, mezi jejíž důvody je pod čís. 4 i ten, že straně byla obhajoba znemožněna nezákonným postupem a pod čís. 5 ten, že strana nebyla řádně

(zákonitě) zastoupena. Rozumí se, že i v nesporném řízení se k zmatečnosti musí přihlížeti z povinnosti úřední. V návrhu uvedl navrhovatel, že odpůrkyně bydlí v Berlíně, a hned v následujícím podání tvrdil, že mu přípisem policejního ředitelství ve Vídni ze dne 28. března 1928, jenž však přiložen není, bylo sděleno, že odpůrkyně z Vídně dne 23. listopadu 1927 bez udání kam odcestovala a že jest od té doby neznámého pobytu, načež první soud vydal rozhodnutí, o němž jde, jímž rozlukou povolil a jež doručil Dr. Maxu B-ovi jako opatrovníku manželky, aniž by v něm o tom, že ho za opatrovníka zřizuje a proč, bylo zmínky. Avšak mělo se tu předsejiti podle § 276 obč. zák. a tudíž podle obdoby §§ 115 až 117 c. ř. s., t. j. mělo býti osvědčeno, že pobyt odpůrkyně jest neznámý a mělo pak zřízení opatrovníka býti prohlášeno veřejnou vyhláškou, jako to § 117 předpisuje, sice bylo ve věci směřující proti odpůrkyni jednáno o ní bez ní, což je právě zmatečnost podle shora citovaných předpisů.

Čís. 8212.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Slovo »přestavba« v § 31 (1) čís. 1 zák. nevztahuje se na celé domy, nýbrž na jednotlivé pronajaté místnosti, na části domů, jež byly přestavěny po 27. lednu 1917. Byty nepřestavěné v témže domě zůstávají podrobeny zákonu na ochranu nájemníků.

»Přestavbou« jest nejen přeměna místností neobyvatelných v místnosti obyvatelné, nýbrž i místností obyvatelných v místnosti neobyvatelné.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1928, Rv II 497/28.)

Žalobu o vyklizení najatých místností procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Právně má soud první stolice za to, že, vztahuje-li se na místnosti, o které jde, zákon o ochraně nájemců, jest podle § 7 (2) zák. o ochr. náj. ustanovení o automatickém uhasnutí smlouvy neplatné. Řízení je však kusé tím, že nebyly opatřeny spisy městské rady v Brně, jichž se žalobkyně dovolávala na důkaz toho, že jde při pronajatých místnostech o přestavbu ve smyslu § 31 (1) čís. 1 zák. o ochr. náj. Spisy ty byly odvolacím soudem opatřeny a zjišťuje jimi odvolací soud, že skutečně o takovou přestavbu, pro kterou bylo uděleno stavební povolení v roce 1919, jde, neboť podle oněch spisů bylo nejen adaptováno, nýbrž jako pekárna přestavěno přízemí domu a právě toto přízemí domu bylo podle smlouvy hlavním předmětem nájmu, jakž plyne již z toho, že většina místností pronajatých je právě v přízemí, a z toho, že podle smlouvy se jednalo hlavně o provozování pekařství žalovaným v místnostech mu žalobkyní pronajatých. Podle toho se na pronajaté místnosti nevztahuje zákon o ochr. náj. Žalovaný připouští, že manžel žalobkyně právem podle své smlouvy s žalovaným prohlásil svůj společenský poměr s ním za zru-